

[Statsministeren.]

Regeringen har på eget initiativ valgt den fremgangsmåde at fremsætte disse lovforslag til behandling her i folketinget, sådan at hele løsningen — helhedsløsningen — ville fremkomme til åben debat. Vi har valgt denne fremgangsmåde, fordi vi finder, den er parlamentarisk korrekt. Vi har valgt denne fremgangsmåde, fordi vi finder, den er i overensstemmelse med folkestyrets bedste principper. Men vi har også valgt den, fordi vi fra regeringens side gennem debatten i tinget håbede at få klarhed over partiernes standpunkttagen og derved få klarhed over, hvad der kan gennemføres i det høje ting, og med hvor bred tilslutning det vil kunne gennemføres.

Spørgsmålet er så, om vi gennem det, der nu er sagt i løbet af en lang dag siden kl. 9 i morges af de mange ærede ordførere, har fået denne klarhed, og vi er vel nødt til at erkende, at det kniber lidt med klarheden. Der er ikke i tilstrækkelig grad fra partiernes side taget standpunkt til regeringens forslag. Vi har ikke tilstrækkelig tydeligt fået klarlagt, i hvilket omfang partierne er villige til at påtage sig ansvar i disse sager. Den rent negative klarhed, som de to yderpartier, socialistisk folkeparti og de uafhængige, har bidraget med, giver jeg ikke så forfærdelig meget for. Disse to yderpartier føler, at der er rørte vande, og de vil gerne fiske deri, men samfundsansvaret tynger ikke disse to partier.

Mest strålende er det vel fremgået af det dagsordensforslag, som det ærede medlem hr. Chr. Madsen har stillet på socialistisk folkepartis vegne. Det er jo et dagsordensforslag, der råber til himlen i sin hjælpeløshed; der råber til himlen eller rettere sagt ud til befolkningen om sin mangel på forståelse af den situation, vi befinder os i. Med nogle få dårligt sammenhængende sætninger kaster socialistisk folkeparti et tilbud om en lønforbedring over 2 år på 400 mill. kr. over bord med et pennestrøg, og medens pennen er i gang, siger man samtidig nej tak til efterlønsordning og skynder sig — medens man er ved det — at sige nej tak til pristalsregulering. Dette er uansvarlig handlen over for de danske lønarbejdere, men det er også samfundsmæssigt uansvarlig handlen, for med dette pennestrøg bringer socialistisk folkeparti, hvis dette parti havde

nogen chance for at få sin resolution vedtaget, storkonflikten nærmere, end den måske har været os i mange år. Jeg er bange for, at socialistisk folkeparti har tabt hovedet.

Men lad disse yderpartier ligge, hvor de vil. Jeg synes, at vi er nødt til at konstatere, at der under denne lange og på mange områder dybtgående debat, der har været her i dag, ikke på noget tidspunkt er blevet fremsat en anden plan end regeringens. Vi står stadig i nøjagtig samme situation, som vi stod i for en lille uge siden, da de 4 partier samledes på mit kontor i statsministeriet og vi fremlagde regeringens helhedsløsning, regeringens vel afbalancerede, socialt rimelige helhedsløsning, nemlig at regeringens forslag stadig er det eneste forslag, der foreligger. Vi har hørt megen kritik, og det skal jeg vende tilbage til, men der foreligger ikke nogen anden plan til en løsning af disse samfundsalvorlige problemer end den, regeringen har fremsat.

Venstre har haft kritik, de konservative har haft kritik, men man har ikke haft en anden plan. Ingen af disse oppositionspartier er kommet her i folketinget og har sagt: vi har haft 5-6 dage til at tænke over disse dybt alvorlige problemer; vi mener ikke, at regeringens plan er tilstrækkelig god; vi har gennemtænkt en anden plan; vi har skitsen til en anden løsning; vi har noget andet at sætte i stedet for regeringens forslag. Ingen har sagt det. Der foreligger ingen anden plan til løsning af disse samfundsalvorlige problemer end den plan, regeringen lægger frem.

Men man har kritik, det erkender jeg. Kritik kan jo i sig selv være så konstruktiv, så lutrende, at der gennem kritikken kan komme noget bedre frem end det oprindelig fremlagte. Den kritik, vi har hørt her, har jo imidlertid været ganske negativ. Jeg begynder igen med yderpartierne; jeg skal denne gang lade SF slippe billigt og ikke sige mere til dem, men fra de uafhængiges side har vi hørt, at vor plan ligefrem var udemokratisk og vor fremgangsmåde var udemokratisk. Det kan vist ikke stå for en nærmere efterprøvelse. At en regering over for særdeles alvorlige problemer forhandler tingene igennem med de organisationer, det drejer sig om, fastlægger en plan, man vil tage sit ansvar for, og lægger den til åben